

מסורת הש"ס

האשה נקנית פרק ראשון קידושין

לג.

עין משפט
נר מצוה

שם א מ"ו פ"ו מהל'
ת"מ הל' ב ס' ס' ס'
פ"ו ג' ט"ו פ"ו פ"ו פ'
רמז ס"ד פ"ו
ש"ס ב מ"י פ"ו מהל'
מכ"מ הל' ב ס'
ש"ס ב מ"י פ"ו מהל'
ק"ס הל' ג ט"ו פ'
י"ד ס' פ"ו רמז ס"ד פ'
בג"ה:
ש"ס ב מ"י פ"ו מהל'
ק"ס הל' ד ס' ס'
פ"ו י' ש"ר פ"ו פ"ו פ'
פ"ו ג':
ש"ס ב מ"י פ"ו מהל'
מחל'ת מ"ח הל'
ג' ס' פ"ו י' ט"ו פ'
י"ד פ"ו רמז פ"ו ב ג'
ש"ס ב מ"י פ"ו מהל'
הל' ב ס' פ"ו פ'
ט"ו פ"ו ט"ו פ"ו פ'
ש"ס ב מ"י פ"ו מהל'
הל' ג ט"ו פ'
ש"ס ב מ"י פ"ו מהל'
הל' ט ט"ו פ'
ש"ס ב מ"י פ"ו מהל'
ש"ס ב מ"י פ"ו מהל'

הנהגות הב"ח
(ה) נ"ב דל"ב ממצא
למ"ח ט"ו

עין רש"י
פרי"ן ס"ו ק"ב

מוסף רש"י

אין בעלי אומנות.
העסקים במלכות אחרים
וחז"ל ד"ה: מפניהם
עומדים לנכון כל
שבו נעלים ללא (שם).
הכיבה מצוה בשבתה.
לכ"ס אלו למנהג (שם).
מבשילין לעתיד לבא.
שם לא יראו ל"ס פ"ס
לכ"ס וד"ק כ"ה לא
ינעלים ללא מפני העובת
(שם). מסורת. מתק' כמו
מסמכות וד"ק מתרמזין
וא"כ (שם) וד"ה פ"ה. ה' הא
בכ"י ג"ר' הא בכ"י
בראי. מחל'ת ש"ס ב' כ'
מכ"מ הל' ט' פ"ו מהל'
והשפ"ק אלמ"ט ש"ד
למ"ט מן המצ"ה ול"ס
הל"ק וי"ל הל"ק ונ"מ
לכ"ס ונ"מ ש"ס מני"מ
המצ"ה ונ"מ ב' כ' בכל
מקום מותר להרהר.
כ"ה מ"ה מ"ה ונ"מ ב' כ'
חז"ל מ"ה מ"ה ונ"מ ב' כ'
לפי אל"ס עומד ע"ס
ע"ה מ"ה ר"ב המצ"ה.
ש"ס מ"ה מ"ה ונ"מ ב' כ'
לפי אל"ס עומד ע"ס
ע"ה מ"ה ר"ב המצ"ה.
ל"ה ל"ה מ"ה מ"ה ונ"מ ב' כ'
ר"ה ל"ה מ"ה מ"ה ונ"מ ב' כ'

מוסף תוספות

א. וי"ה ילפ"ן לעסקין
במלכות נמי שאין
חיובן שאם אלו היו
חיובין גם אותן היו
רשאין. ח"ס ר"ד: ונראה
האפילו עסק במלכות
לא מחייב דראמינות מה
ק"מ שאין בה חסרון כיס
לא תורה לו כנפ"ה לא תא

אין בעלי אומנות רשאין לעמוד בו. תימה מה לשון רשאי שייך
דמשמע דלפני איסורא וי"ל דמיירי דעסקין במלכות אחרים
והש"ס שייך לשון רשאים ומהו י"ל שרשאים כמו חייבין כי הלא
דמתן בערבין פרק המקדש שדכו (דף מה): כמה רוצה אדם ליתן
בשור זה לעולה אע"פ שאינו רשאי
פ"י אע"פ שאינו חייב והש"ס יראה
דמיירי שפיר דעסקין במלכות
עלמנ"ש: שני חובשין. פ"י בקונ"ט
לשון חומש הספר וי"מ חמשה חומשין
יש בו כמו בשל מורה אשרי האיש
(תהלים א) כאלו מערוב על אפי"ן
מי"ס (שם מ"ג) אך טוב לשרלל (שם ע"ג)
תפלה למשה (שם ט) ויאמר גאולי
(שם ק"ו) לנל אחד מן הספרים אלו
מתי"ס בלמן לבד מן האחרון שהוא
סוף תהלים: [ש"ס] בהן יושב
ומהרהר בו. לא היה לר"ן לומר
בהן דע"ה בשאר ד"ה אל"ה הא דקאמר
הכי קוד"ה ה' לירל"ו ק"כדלמ"ה ר"ב ר"י
דאמר ר' מיי"א יב"א עלי א"ס לא הייתי
מסמל כספר תהלים כו. מ"י: א"ן

להם אחינו אנשי מקום פלוני בואכם לשלום א"ר יוחנן מפניהם עומדים
מפני תלמידי חכמים אין עומדים אמר רבי יוסי בר אבין כ"ווא וראה
כמה חביבה מצוה בשעתה שהרי מפניהם עומדים מפני תלמידי חכמים
אין עומדים ור"למא שאני התם דא"כ (ה) אתה מבשילין לעתיד לבא
אמר מר יכול יעמוד מפניו מבית הכסא ומבית המרחץ ולא והא ר' חייא
הוה יתיב בי מסחותא וחלוף ואויל רבי שמעון בר רבי ולא קאמ' מקמיה
ואיפ"ה ואתא אמר ליה לאבוה שני חומשי"ם שנית' לו בספר תהלים ולא
עמד מפני ותו בר קפרא ואמרי לה ר' י"שמואל בר ר' יוסי הוה יתיב בי
מסחותא על ואויל ר' שמעון בר רבי ולא קאמ' מקמיה ואיפ"ה ואתא א"ל
לו ש"מא בהן יושב ומהרהר טעמא דבהן יושב ומהרהר הא לאו הכי לא
לא קשיא יהא בבתי גואי הא בבתי בראי ה"נ מסתברא דאמר רבה בר
בר חנה אמר ר' יוחנן ובכל מקום מותר להרהר חוץ מבית המרחץ ומבית
הכסא דילמא לאונסיה שאני: יכול יעצים עיניו כמו שלא ראהו א"מ
ברשיעי עסקין אלא היכול יעצים עיניו מקמי דלימיתא זמן חיובא דכי מטא
זמן חיובא דהו לא חוי ליה דקאים מקמיה ת"ל תקום ויראת תנא איהוהי קימה
שיש בה הידור היו אומר זה ר' אבות אמר אב"י לא אמרן אלא ברבו שאני
מובהק אבל ברבו המובהק מלא עיניו אב"י מבי הוה חוי ליה לאודניה דחמרא
דרב יוסף דאתי הוה קאים אב"י הוה רכיב חמרא וקא מסגי אגודא דגהר
סגי' יתיב רב משרשיא ורבנן באידך גיסא ולא קמו מקמיה אמר להו
ולאו רב מובהק אנא אמרו ליה לאו ארעתי: ר' שמעון בן אלעזר אומר
מגין לזקן שלא יטריח ת"ל זקן ויראת: אמר אב"י נקטינן דראי מקף
חיי אב"י מקף רבי זירא מקף רבינא הוה יתיב קמיה דר' רמיה מדיפתי
חלף ההוא גברא קמיה ולא מיכסי רישא אמר כמה חציף הא גברא
א"ל דלמא ממתא ניהו דגסי בה רבנן: אמר בן יהודה אמר רב
מפני שיבה תקום ואפילו כל שיבה במשמע: אמר ר' יוחנן הלכה
כא"ס בן יהודה ר' יוחנן הוה קאי מקמו סבי דארמאי אמר כמה
הרפתקי עדו עליהו דהני רבא מיקם לא קאי הידור עבר להו אב"י
יהיב דא לסבי רבא משרד שלוחיה רב נחמן משרד גוזאי אמר אי
לאו תורה כמה נחמן בר אבא איכא בשוקא א"ר אייבו אמר ר' ינאי
א"ן

אף הידור שאין בו חסרון כיס. ח"ס חז"ל ד"ן ב. חוב מתרמזין רישו. רש"י א"כ
ליה כרשיא. ח"ס חז"ל ד"ן א. כששאל רבי לרבי חייא אמר לא עמי רשאי לו יבא עלי. ח"ס ר"א ש"ס

יכול יהדרנו בממון. כדכתיב (ויקרא יט) לא תהדר פני גדול דמשמע
בממון וכגון ודל לא תהדר בריבו (שמות כג): מי לא עסקין.
לומר מי לא משמע נמי אפילו נזק מרגנמתא שאומנות יקרה היא
ומצריך ליה למיקם ואע"ג דכטל ממלכתו ואיכא חסרון כיס: מה
הידור שאין בו כוונת מלכא. דא"ן
בממון או כניבוד דכרי שאין משמע
ביטול מלכא: מה קימה שאין בה
חסרון כיס. דהא אוקימנא דנשאין
בה ביטול מלכא עסקין ותו לא
שייך בה חסרון כיס: אף הידור
שאין בו חסרון כיס. ועל כרחיך לא
נכתב הידור אלא לדורש כדלמין
למעטי עמדה מרחוק ולמעטי בית
המרחץ כדלמין: עומדין מפניהם.
נמצינא ככורים קאי כשעובדים בתוך
ירושלים: נמל"ס מכשילין. שלא יבאו
עוד שיאמרו נבזים אנו נענייהם
ולאו משום הניבז מנהג היה ואלו
בני אדם הניכרים לשלום עמיר
עני מלקים שלום הכסא: פורס
מקמייהו: מספוסא. מרחץ כדמרגמי
(כרל"ט מ"ג) וירמץ ואסתי: שני
חומשי"ם. שני חומשי"ם של ספר שניתי
שני מדרש אגדותיו: שני שלשי שלשי.
שני מלקים שלום הכסא: פורס
כהני"ס. ספר ויקרא שניתי לו כניימא
של מדרש הספר: כ"ס ס"ה מהר"ר.
ועוד היה ולא הנין בעבדך לפניו:
כ"ס גואי. מקום שני אדם עומדים
עומדים והא דר' שמעון ברבי כנתי
כנתי מקום שומדים לנזי"ס דהתם
מקום הידור הוא: כ"ס מספוסא. דר'
שמעון ברבי כנתי כנתי כנתי דקאמר
למה כן יושב ומהרהר: לאונסי
שאני. פעמים שהוא טרוד ומעיין
בשומעיה לפני כניימא למרחץ וע"כ
הוא שגור כ"ס ונ"מ ומעיין בה בבית
המרחץ: כרשיעי עסקין. כנתי
למה לך קלא אל רל"ה ועל עיניו הרי
עבר על תקום והדרת: זמן מוכיב.
היודע מתבונן שא"ה עסקין
מחנכות להפטר ממנו: ש"ס כ"ס
הידור. כבוד וגישות פניו שדכר
הניכר הוא כשביטול עמד: אידך
י"ס. הנהר מפקי' צנייה: ולא
רב מונק אלא. ואלף על פי שאלתם
רחוקים יותר מד' אמות אינני לבו
למיקם: לאו אדעסין. לא נזכרנו
לעמוד שיינו ערודים: ואי מקף.
מסבך דין אחרת שלא לעבור לפני
הנזכר: ח"י. מלרין ימי: דגסי
כ"ס כרבנן. תמיד רגילים אל"ס
ולכ"ס ג"ס כמכ"ס חלילו הס מה"ס:
י"ס. כל"ס פרי"ן: הרפסקי.
ס' מקראות אגרות ורלו נקיס הרב
ומופתים: עדו עלין. עברו עליהם:
אב"י יהיב דא לסבי. פושט ידו לזקנים
כל כמה שעובדים אל"ס וגשעין עליו:
ר"ב. היה שולח
שלומו לפשט להן די אל"ס הוא על"מ
לא: רב נחמן משרד גואי. סריקס שהיו
תמיד לפניו לפי שהיה שר מתן הנשיא
וא"כ היו רגילין לעמוד לפניו
משרתים הלכות ולתוף מאן דלא
ליית דינא וכשהיו זקנים עובדים
לפניו היה שולח הג' סריקס להחזיק
בידם אל"ס הוא על"מ לא שאל
ללול בתורתו דאמר אי לאו חורה
כמה נחמן איכא בשוקא הלך ח"ן
צניותו כשז"ל עמ"י אל"ס כשז"ל מורה.
וא"כ דמפרשי אב"י יהיב דא לסבי
נחמן אל"ס עובדים ופושט ידו
שישען הוא עליהם רבא משרד שלוחיה
שאלו לקראתו לכבודו וכן רב נחמן
וליתא דכל היכא דגרסי יהיב דא
לשען אחרים עליו קאמר ולא
לשען הוא על אחרים כדלמ"ר כפרק
קמח דיומא דף ודף הלכה הנהר:
ט: ריש לקיש הוה סמי בירדנא
אתא רבא בר אבא איכא בשוקא
א"ר אייבו אמר ר' ינאי

אין בעלי אומנות.
העסקים במלכות אחרים
וחז"ל ד"ה: מפניהם
עומדים לנכון כל
שבו נעלים ללא (שם).
הכיבה מצוה בשבתה.
לכ"ס אלו למנהג (שם).
מבשילין לעתיד לבא.
שם לא יראו ל"ס פ"ס
לכ"ס וד"ק כ"ה לא
ינעלים ללא מפני העובת
(שם). מסורת. מתק' כמו
מסמכות וד"ק מתרמזין
וא"כ (שם) וד"ה פ"ה. ה' הא
בכ"י ג"ר' הא בכ"י
בראי. מחל'ת ש"ס ב' כ'
מכ"מ הל' ט' פ"ו מהל'
והשפ"ק אלמ"ט ש"ד
למ"ט מן המצ"ה ול"ס
הל"ק וי"ל הל"ק ונ"מ
לכ"ס ונ"מ ש"ס מני"מ
המצ"ה ונ"מ ב' כ' בכל
מקום מותר להרהר.
כ"ה מ"ה מ"ה ונ"מ ב' כ'
חז"ל מ"ה מ"ה ונ"מ ב' כ'
לפי אל"ס עומד ע"ס
ע"ה מ"ה ר"ב המצ"ה.
ש"ס מ"ה מ"ה ונ"מ ב' כ'
לפי אל"ס עומד ע"ס
ע"ה מ"ה ר"ב המצ"ה.
ל"ה ל"ה מ"ה מ"ה ונ"מ ב' כ'
ר"ה ל"ה מ"ה מ"ה ונ"מ ב' כ'

אין בעלי אומנות רשאין לעמוד בו. תימה מה לשון רשאי שייך
דמשמע דלפני איסורא וי"ל דמיירי דעסקין במלכות אחרים
והש"ס שייך לשון רשאים ומהו י"ל שרשאים כמו חייבין כי הלא
דמתן בערבין פרק המקדש שדכו (דף מה): כמה רוצה אדם ליתן
בשור זה לעולה אע"פ שאינו רשאי
פ"י אע"פ שאינו חייב והש"ס יראה
דמיירי שפיר דעסקין במלכות
עלמנ"ש: שני חובשין. פ"י בקונ"ט
לשון חומש הספר וי"מ חמשה חומשין
יש בו כמו בשל מורה אשרי האיש
(תהלים א) כאלו מערוב על אפי"ן
מי"ס (שם מ"ג) אך טוב לשרלל (שם ע"ג)
תפלה למשה (שם ט) ויאמר גאולי
(שם ק"ו) לנל אחד מן הספרים אלו
מתי"ס בלמן לבד מן האחרון שהוא
סוף תהלים: [ש"ס] בהן יושב
ומהרהר בו. לא היה לר"ן לומר
בהן דע"ה בשאר ד"ה אל"ה הא דקאמר
הכי קוד"ה ה' לירל"ו ק"כדלמ"ה ר"ב ר"י
דאמר ר' מיי"א יב"א עלי א"ס לא הייתי
מסמל כספר תהלים כו. מ"י: א"ן

תוס' ר"י הוקן

ובטל ממלכתו. כ"ס פ"ו מהל'
ש"ס ב מ"י פ"ו מהל'
ק"ס הל' ד ס' ס'
פ"ו י' ש"ר פ"ו פ"ו פ'
פ"ו ג':
ש"ס ב מ"י פ"ו מהל'
מחל'ת מ"ח הל'
ג' ס' פ"ו י' ט"ו פ'
י"ד פ"ו רמז פ"ו ב ג'
ש"ס ב מ"י פ"ו מהל'
הל' ב ס' פ"ו פ'
ט"ו פ"ו ט"ו פ"ו פ'
ש"ס ב מ"י פ"ו מהל'
הל' ג ט"ו פ'
ש"ס ב מ"י פ"ו מהל'
הל' ט ט"ו פ'
ש"ס ב מ"י פ"ו מהל'
ש"ס ב מ"י פ"ו מהל'